

Подиръ това тя почнала да изважда единъ шипъ слѣдъ други, а прѣзъ това врѣме чуруликала все по-силно и и по-силно, като съ това по своему се стараела да утѣши разпнатия мѣченикъ . . . По едно врѣме се чуло гласътъ и крачкитѣ на нощната стража . . .

Тогава тя хвъркнала къмъ ближния храсталакъ, като непрѣставала все тѣй жално да чурулика и отново се забила въ трѣвата, прѣмирайки отъ ужасъ . . .

Било утро. И отново на мѣстото на смъртѣта дошли човѣци, но сега тѣ не крѣщѣли, а правѣли нѣщо тихо и въ дълбоко мълчание . . .

И цѣлия день Безименка не смѣяла да изхвъркне изъ своето убѣжище. А когато вечерѣта тя отново литнала къмъ лобното мѣсто, тамъ стѣрчали само три голи крѣста. И птичката, слѣдъ като печално похвъркала надъ тѣхъ, отлетѣла къмъ дома си, къмъ напустнатото отъ нея гнѣзденце . . .

Тя кацнала на едно клонче въ храсталака и замислено, тихо запѣла:

— „Какъ можехъ да роптая на Бога! Азъ съмъ жива и здрава! . . . А оня, нещастенъ, измъченъ човѣкъ изпитваше такива страшни мѣчения! . . . О, колко добръ постѣпихъ, дѣто послушахъ гласа на моето сърце, та съ щото можехъ, помогнахъ на оня страдалецъ!“ . . .

Тя пѣла, около нея летѣли разни птици на цѣли орляци и очудено я разгледвали, и тѣй обаяни слушали нейната, отъ никого до тогава не чувана, пѣсень . . .

— Коя си ти? Я питали тѣ.

— Азъ ли? — Безименка! — отговаряла тя.

— Нѣ. Безименка бѣше сивичка, некрасива и никакъ не умѣеше да пѣе. А ти си тѣй красива . . . Я, погледни само своята прѣкрасна шийка! . . .

Безименка хвъркнала къмъ близкото бистро поточе; огледала се въ него и видѣла, че цѣлитѣ ѝ гърди и шийката ѝ били съ ясно червенъ цвѣтъ; а самата тя сега била тѣй красива, щото даже не познала себе си . . . И сълзи отъ радостъ и щастие бликнали изъ нейнитѣ очи.

Отъ тогава тази птичка се нарича *Червоношийка*; и мнозина обичатъ нейната тѣжна, но прѣкрасна пѣсень . . .

Прѣв. Г. Пѣйчезски.